

**f. El meu granet
d'arena, càlida
arena, arena
llevantina**

El meu granet d'arena, càlida arena, arena levantina

"Lo mismo que los juncos señalan la existencia del agua, la música señala la existencia de la fiesta"

Cite una frase amb la qual Moisès Davia, compositor de l'Himne de Dénia, mon pare, començava el seu article Música y Fiesta, publicat en 1978 en el llibret de la Foguera Rambla Méndez Núñez d'Alacant.

Tants anys després he rebut amb molta il·lusió la sol·licitud que la Falla Oeste de Dénia ens ha fet, a la meua família, perquè col·laborem en el vostre llibret de festes 2018. Un gran repte ja que mon pare, a més de ser un músic inspirat, va escriure molts articles i ho feia molt bé. Però m'anime a pensar que el que la Comissió vol que aporte és la nostra experiència personal respecte a la composició musical de l'Himne de Dénia i això sí que ho puc fer i, a més, amb molt de gust.

Més de vint anys després de la seua mort, és per a mi una gran alegria poder reviuire aquells feliços anys i més ho haguera sigut per a ma mare, que fou la seua entusiasta col·laboradora, però fa uns mesos que se'n va anar a ajudar-lo a compondre cants celestials, així que seré jo qui rebusque en la memòria i en els seus escrits, per a contar-vos el que sé de primera mà.

Li agradava molt compondre himnes per a les ciutats que apreciava. Citaré uns quants, com són el *Himno de Chinchilla*, el seu poble natal; el *Himno a la Virgen de la Cabeza* (Casas Ibáñez), on va viure uns feliços anys com a director de la seua banda; el *Himno a la Vendimia de Jerez*, on la meua família va viure molts anys i mon pare va desenvolupar una gran activitat musical dirigint la seua banda, orquestra i orfeó, als quals també va compondre un himne; *Canto a Madrid*, que va dedicar al poble de Madrid amb motiu de la jubilació com a director de la seua banda simfònica municipal.

Va compondre sobretot himnes per a diferents ciutats i entitats d'Alacant, on va exercir la seua tasca musical més anys i on va voler tornar per a viure, després de jubilar-se.

Va compondre el *Himno de la Orden de la Dama de Elche*, himnes per a diferents fogueres d'Alacant, com Maisonave, Virgen del Remedio-La Paz i Calvo Sotelo, perdoneu-me que mencione, sense dissimular el meu orgull, ja que aquest

últim va ser un regal que mon pare va fer a la comissió de la foguera per haver-me triat *Bellea* de Calvo Sotelo en 1979, quin any més meravellós per a mi! Va compondre l'himne de Santa Pola, lloc d'estiuieg de la família, i el de Dénia, que m'ha donat l'oportunitat de recordar els bons moments passats a la terreta.

També podem considerar himnes la *Boda Alicantina* i la *Santa Faz*, que estan molt arrelats en el poble alacantí i tenen molt d'èxit al ser interpretats en qualsevol lloc.

Tot açò ho podem trobar en la seua biografia, però m'agradaria remarcar el sentit popular que volia donar-li als seus himnes que, a banda de la gran qualitat musical, sempre volia afegir-los el component de "poder ser cantats". Li ho escoltava amb molta freqüència durant la sobretaula familiar. Encara que resulte estrany, amb el café a ma casa es parlava i es segueix parlant d'aquestes coses.

Sembla evident, no? Per a què s'escriuen els himnes? Per a posar música i lletra als valors i peculiaritats d'un col·lectiu i poder embellir els seus actes més importants i emotius.

Va escriure en el seu article ***Devoción y Música***, per a la Setmana Santa de Crevillent: *"Cuando un pueblo canta, expresa sus más íntimos sentimientos, sus más queridas angustias y dolores, pero también sus más caras alegrías y esperanzas, en las melodías que elige y en el modo de cantarlas"*.

L'Himne de Dénia té una bonica lletra de Jaime Salort, traduïda al valencià per Vicent Balaguer, que a més expressa veritats evidents sobre la seua mar, la seua horta, els seus tallers, el castell, les festes del foc... Com no havien d'inspirar eixes paraules a un músic que gaudia tots els dies d'eixos llocs, perfums i sentiments?

Don Moisès Davia -inclús nosaltres el cridàvem així no per distància, sinó per respecte- era una persona i un músic apassionat, que posava arrels i tenia un gran entusiasme per la cultura dels llocs on va exercir la seua professió i va escriure en la revista oficial de les Fogueres de Sant Joan el seu article ***Alicantinos de corazón***: *"...aunque no han nacido en esta bella y singular tierra, la aman, la respetan y defienden, sintiendo*

El meu granet d'arena, càlida arena, arena llevantina

como propios sus problemas y trabajando por su resolución. Alegrándose de sus alegrías y penando sus penas...si, además se siente el alma inundada de amor y emoción cuando se ha conocido a la "terreta" a sus hombres, sus montañas, sus costas, sus paisajes, su clima, sus atardeceres, sus playas, sus noches embrujadas y su encanto maravilloso".

Ràpidament va entendre que, en totes les festes de la província, les comissions programen música perquè, com es va publicar en el seu article **La embriaguez musical**, *"la música es elemento imprescindible, veneno rápido y eficaz que se mete en las almas y los cuerpos de hombres, mujeres y niños logrando, junto con los demás elementos de la fiesta – truenos, fuego, gracia y picardía escultórica, belleza y flores – el milagro de unas fiestas maravillosamente populares, democráticas y honestas".*

En aquest punt de l'article, me n'he adonat que en realitat al citar els seus escrits és mon pare qui està escrivint-lo, per això ara vull aportar el meu granet d'arena, càlida arena, arena llevantina.

Dénia, Alacant, Torrevella, Santa Pola, Crevillent, Elx, la Vila, Benidorm, Oriola, Catral, Xixona, Alguenya, Agost, Villena, Rafal, Relleu, Asp... en totes aquestes meravelloses poblacions i en moltes altres la meua família ha acompanyat la banda municipal d'Alacant mentre don Moisès desenvolupava la seua activitat professional. Tinc records de tots els pobles, sempre lligats a la música, *"la mejor y única música (ya que existen géneros musicales, pero sólo hay calidad cuando interviene el alma de un verdadero artista)"* així com va dir mon pare en **Cultura Musical Alicantina**, article publicat en la revista oficial de les Fogueres de Sant Joan de 1973.

En tots aquests llocs recorde que hi havia música i festa, un concert, un certamen, un concurs, una festa patronal, un homenatge, i nosaltres sempre hi estàvem. Ma mare ens vestia "de diumenge" i gaudíem dels diumenges més emotius i alegres de tots els pobles d'Alacant.

Tinc la sort d'haver passat una infància i joventut rodejada de festes, perquè en la zona d'Alacant quan les celebren les gaudeixen molt. Diana pel matí, missa cantada, passacarrers,

concert, processó, romeria, aperitiu, ball... hi havia música a totes hores, interpretada pels veïns del poble que formaven part de les agrupacions musicals locals i feien gaudir als amics, familiars i visitants. Tot seguit, com a recompensa, degustaven les delícies culinàries de la zona, acompanyades de bons vins i refrescs.

Tenim aquesta afició tan arrelada des de menuts que ja no ens podem desfer d'aquest verí en tota la vida. Hui en dia, com a aficionats o professionals, com a intèrprets o públic, o com tot alhora, els seus fills i néts seguim participant activament de la vida musical de les nostres ciutats.

Com pot dir algú que no li agrada la música? Si hi ha música pertot arreu i a totes hores, en els bons i en els mals moments. És a la vegada relaxant i estimulants, distracció i concentració, frivolitat i profunditat, felicitat i tristesa...

En Música, mar y palmeras, publicat en ABC de Madrid en 1967 deia que *"un alto personaje una vez nos decía –No comprendo la afición a la música, no proporciona ninguna ganancia. La caza, por ejemplo, la comprendo más, ya que uno puede llevarse una pieza a su casa. En cambio la música... - Y efectivamente llevaba razón. Mucha razón. La satisfacción que la música puede proporcionar no es comestible, ni negociable, ni siquiera vale como la más detestable y sucia chatarra, último desperdicio de la materia. El valor de la música es espiritual, alimenta el alma, y sólo los que creemos en el amor, en el corazón y en la belleza sabemos que "hay razones que no conoce la razón", porque pertenecen a las razones del corazón".*

Vull acabar aquest escrit, que ha resultat ser un duet amb mon pare, afirmant que, quan Moisès Davia va posar música a la inspirada lletra de Jaime Salort, va sentir el foc i la passió de mil veus que canten a la il·lusió, i que tenia a Dénia en el seu cor.

Soledad Davia Moratilla

Filla de Moisès Davia, compositor de l'himne de la ciutat de Dénia.